Any XXVIII. N.º 1421 Barcelona, 27 de juny de 1931 Preu: 15 cèntims

—Mira, noia, si l'Ernestet et diu que es vol casar, li dius que parli amb mi.
—¿I si no m'ho diu?
—Si no t'ho diu... diga-li que li parlaré jo.

Estúpid, no; atrassat

A l'escola sempre fallava, i, no obstant, semblava llest.
Una visita a l'Optometrista, mostrà que tenia la vista defectuosa.
Amb uns vidres ben graduats va avençar ràpidament.
¿El vostre fill progressa suficientment a l'escola?

Porteu-lo, que li examinarem la vista.

Óptica MORATÓ

9, PETRITXOL, 9

(Entre Portaferrissa i Plaça del Pi)

Barcelona

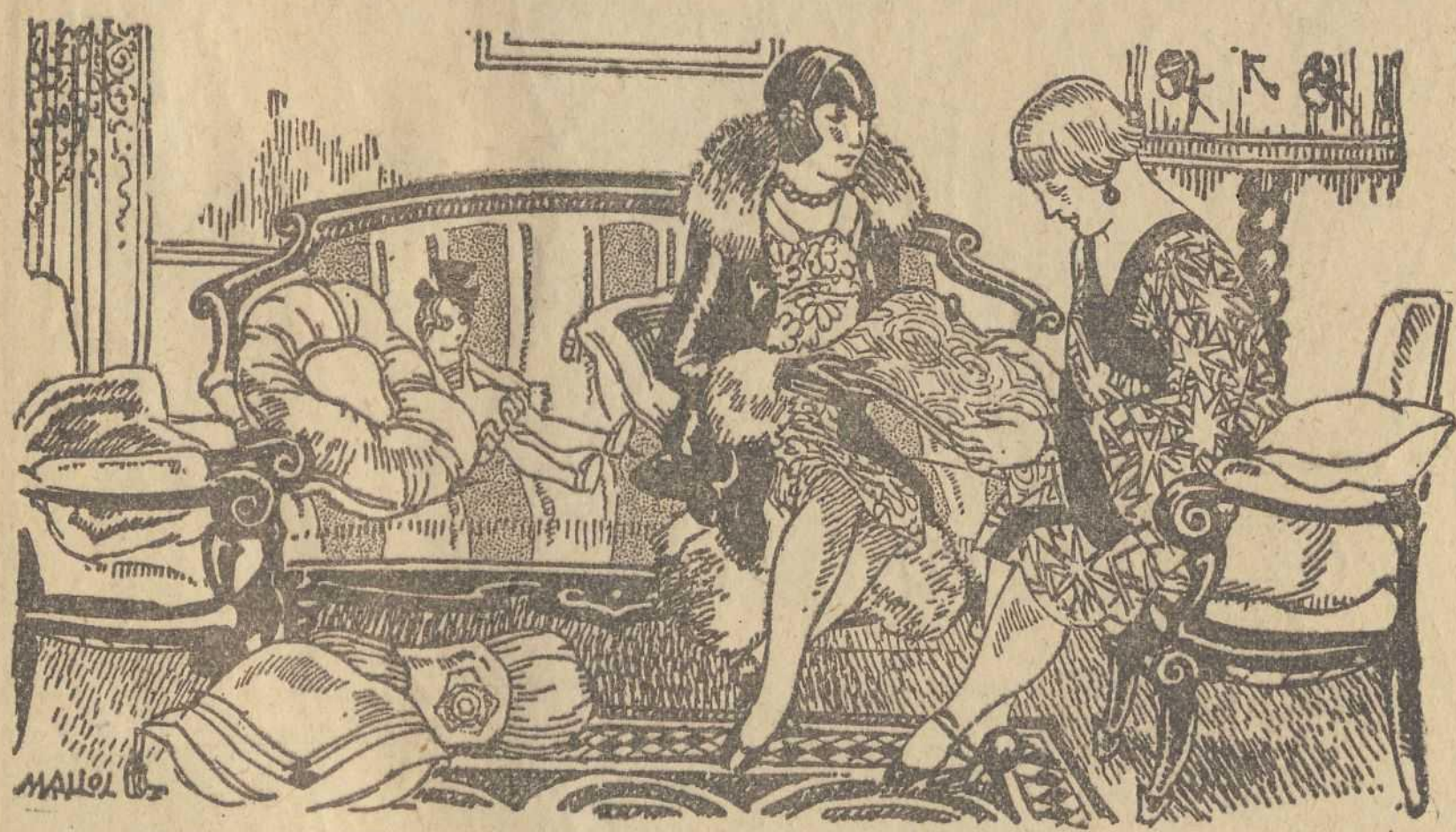

—¿Què et sembla, amiga Paquita? ¿Donarà bon resultat aquesta roba?
—¿On l'has comprat?
—A la CASA BALTA.
—Així, no ho dubtis, és de la millor. En aquesta casa trobaràs totes les novetats en gèneres per a la temporada de PRIMAVERA i ISTIU.

Casa BALTÁ, Banys Nous, 11, i Cecs Boqueria, 8; Tel. 19.036

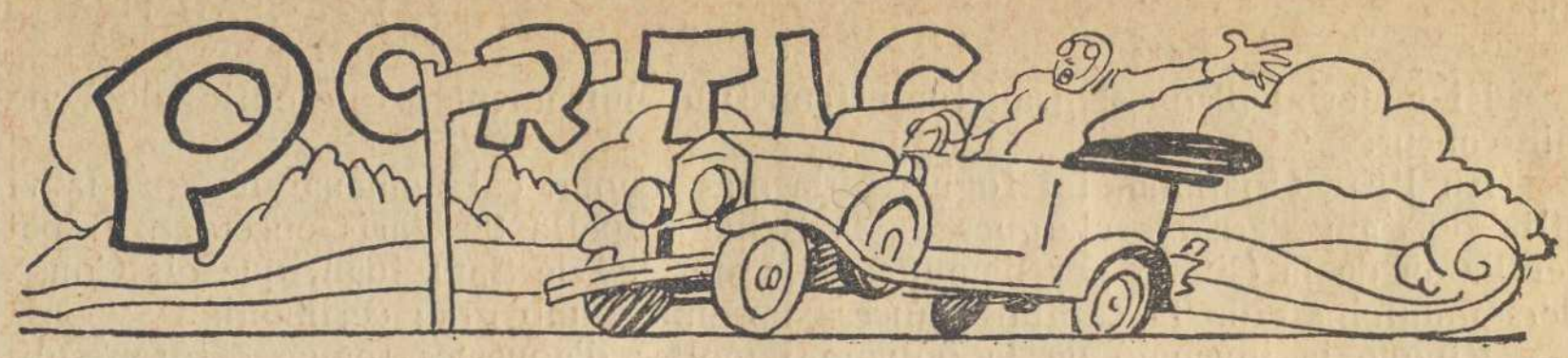

El foc de Sant Joan

El cel enrogit pel llengoteig de flames, milers de bolves lluminoses dutes per l'aire, cruixir, espetecs, crits i rialles. La nit de la revetlla el nostre món evoca aquelles festes paganes de Grècia i Roma amb tot el seu paganisme, amb tota la seva follia.

Posta la falsa divinitat, ha continuat no obstant, a través dels segles, el culte pagà, culte que ha deixat d'ésser culte per esdevenir tradició.

El foc de Sant Joan és una d'aquestes tradicions paganes.

La costum d'encendre fogueres en senyal de festa o en circumstàncies en què hom havia de celebrar una solemnitat és molt antiga; les fogueres s'encenien sempre en festes públiques i com que en l'antigor totes les festes públiques tenien un caràcter religiós, d'aquí ve que l'encesa de fogueres coincidís sempre amb la celebració d'algun misteri o alguna solemnitat pagana.

A Grècia, per la festa que es celebrava després de la verema, la qual festa era dedicada al déu Baccus, s'encenia una gran foguera i es donava vi, molt vi, a tots els transeünts.

En la festa de Ceres, la deessa del blat, la qual fou instituïda pels romans, es consumien una gran quantitat d'atxes, recordant les que havia gastat la deessa per a cercar la seva filla Proserpina, la qual fou raptada per Plutó, qui se l'endugué a l'infern.

Servi Tul·li, rei de Roma des de l'any 578 a l'any 534 a. de J., va disposar que, a l'època de sembrar, cada una de les ciutats d'Itàlia dediquessin un dia al descans, i que durant aquest dia, a la plaça pública, es calés foc a grans munts de palla. Aquesta festa tenia el nom de Sementina o de Panganolina.

També es feia una festa a honor de Pal·las, en la qual s'encenien grans fogueres de palla.

En aquesta festa era costum saltar tres vegades el foc, costum que també hem heretat del paganisme.

De totes les festes en què s'encenien fogueres, les que tenien més transcendència, les que eren més solemnes, eren les dels jocs seculars, que eren unes festes que es celebraven cada deu anys a Roma, quan hi fou instaurada la República.

Aquestes festes consistien en oferir sacrificis als déus per tal de què conservessin la nova forma de govern.

Per dur a cap molts d'aquests sacrificis s'encenien unes grans fogueres, en les quals es llençaven braus, que servien de víctimes.

Els triomfs guerrers també es celebraven amb fogueres i sacrificis.

El cònsol Pau Emili, per commemorar la conquesta de Macedònia, encengué, a Anfípolis, en presència de tots els sobirans de Grècia, una foguera els preparatius de la qual costaren un any de treball.

El material d'aquest gran foc el constituí únicament les despulles de l'enemic vençut.

En l'Era Cristiana, les fogueres de més renom, cal nomenar les que la vigília de Sant Pere els clergues de la Santa Capella de París encenien al pati del Palau de la Cité, i per damunt d'aquestes les de Sant Joan, que els Consellers municipals de la capital francesa encenien amb gran cerimònia.

Vingué la invenció de la pólvora i moltes d'aquestes fogueres foren substituïdes per castells de focs d'artifici.

La gran foguera de París a la plaça de Gréve no deixà pas de cremar.

El foc de Sant Joan és d'un origen pagà, hem vist com a Grècia i a Roma molts cents anys abans de la vinguda de Jesucrist s'encenien aquelles fogueres immenses.

El mateix mot *verbena* no és res més que un mot emanat de les festes paganes de què abans hem parlat.

Aquells homes deien verbena a la branca verda que servia per guarnir les ares on havia de celebrar-se el sacrifici, i com que ja hem dit que aquestes festes religioses eren públiques i que les danses eren de ritual, dels carrers guarnits, de les danses, dels focs, hom encara en diu *verbena*.

La nit de Sant Joan és, doncs, una nit pagana, un record d'aquelles festes en què per lloar els déus fruïen els homes.

HELF

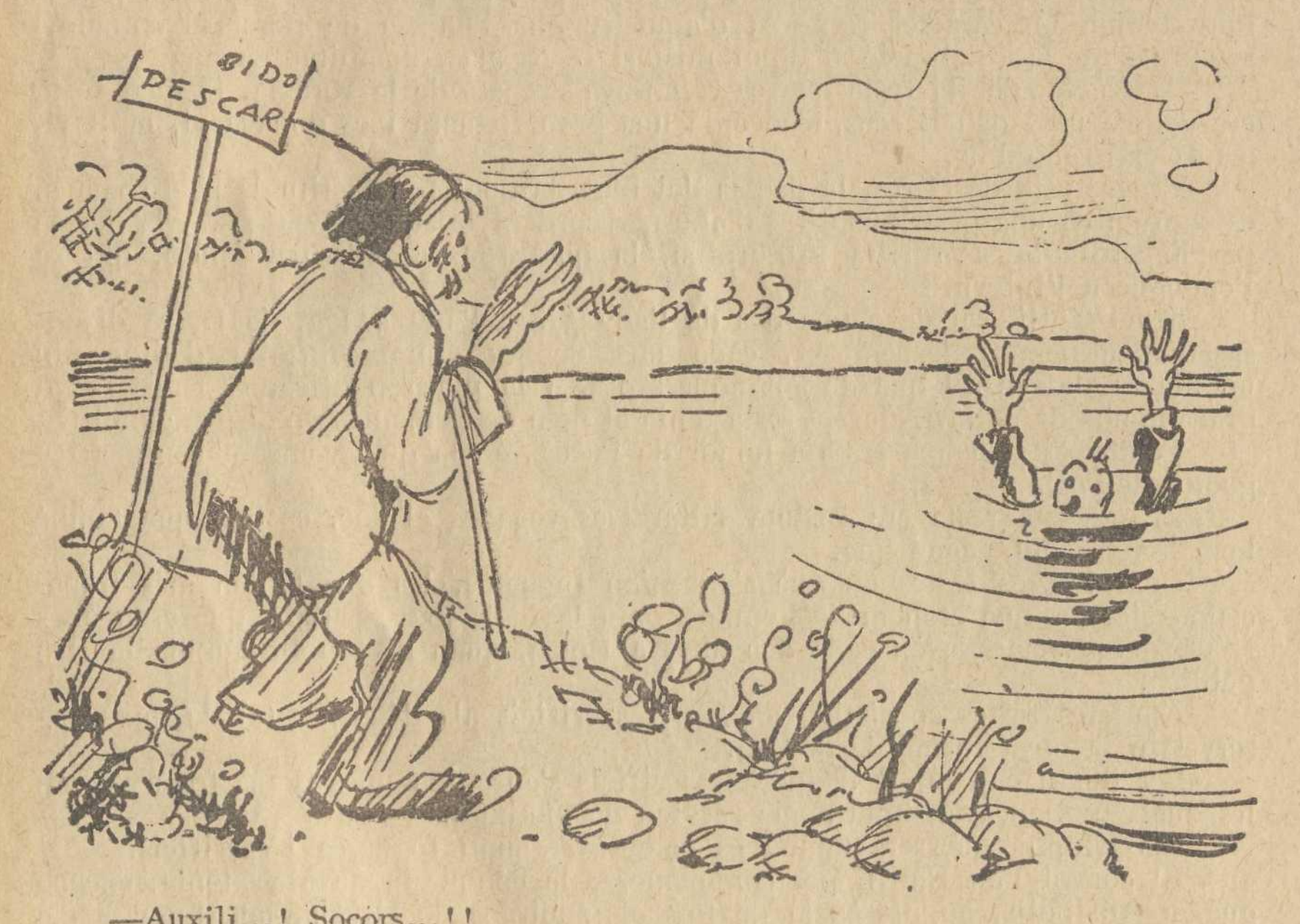

—Auxili...! Socors...!!
—Ho sento molt, senyor, però en aquest riu està prohibit pescar.

GRAMÀTICA TOT RIENT

—*Amb tants diners com guanyà*
i ni un ninxo *no tenia!*—
Ninxo *és «ninxol», tu ja ho diu.*
Tu en saps més de cada dia.

—*Noi, quin* xaparron *que cau!*
Qualsevol no duu paraigua!—

Bandeja el mot xaparron;
digues tu «ruixat» o «xàfec».

—Sabiduria *com ell*
molt pocs són els qui la tenen.—
Sabiduria *és un mot*
que en català es diu «saviesa».

—*Quina* espessura *de bosc!*
Quina ombra fan aquests arbres!—

Espessura *és «espessor»;*
vés amb compte amb les paraules!

—*No serveix per* corretgir.
Si la mainada se'l rifa!—
Corretgir *no és cap bon mot;*
«corregir» o «esmenar» digues.

—*La* vaina *d'aquest punyal*
és més vella del que sembla!—

El mot vaina *no empris mai;*
tu diràs tothora «beina».

SET-CIÈNCIES

XERRAMECA

No diguis més ximpleries!
No em vulguis irritar més!
Tens un cap de pom d'escala
que no serveix mai per res!
¿Com és que així t'ensarronen?
—¿Qui t'ha donat entenent
de dir que existeixen arbres
que saben fer panellets?
—Ai, ves! Ací a Barcelona
no tenim un «Ametller»
i un «Pi» i un «Boix» que tothora
fan xocolata? —Es ben cert!!!
—Doncs si aquests *arbres* són destres
per fê això, ¿per què no aquells?

UN POETA DE SECÀ

LA FLOR DE LA SALUT

GUDÈLIA era una donzella bonica com un pom de flors. Molts jovencells l'havien festejada, però ella donà la seva mà a Claudi, que era un galan minyó i l'estimava de tot cor. El promès l'havia fet demanar pels seus pares i esperava el dia del sant de la seva futura muller per fer-li el present de l'anell de prometatge.

No és per descriure l'alegria de la mare de Gudèlia. Gojosa de tenir una filla tan bona i tan bella, estava que no hi veia de joia en saber que aviat es casaria amb un dels minyons més ben plantats i treballadors de l'encontrada, el qual, a més, era considerat per tothom com un xicot honrat i bo.

—Ja se li haurà acabat el patir—es deia la bona dona, referint-se a la noia—. Claudi es guanya molt bé la vida i podrà envoltar Gudèlia del millor benestar. S'estimen molt i podran ésser força feliços.

I esperava amb il·lusió la data propera de l'entrega de l'anell que seria l'anunci del pròxim esdeveniment matrimonial. Es cosa, però, massa sabuda que quan esperem amb ànsia una alegria, molt sovint se'ns presenta una dolorosa contrarietat.

El dia abans del que Claudi havia anunciat, o siga la vigília del sant de Gudèlia, la mare d'aquesta es posà sobtadament malalta. La seva filla li preparà tota mena d'infusions i de remeis casolans que en anteriors marfugues havien obtingut èxits absoluts, però la dona empitjorava per moments.

La noia féu avisar el metge i aquest visità detingudament la malalta. Després confessà que no confiava en salvar-la, car no acabava de comprendre el motiu d'aquella estranya dolença i que, per tant, no atinava quin podria ésser el remei adequat.

Gudèlia estimava molt la seva mare i hauria donat la meitat de la seva vida a canvi de què aquella es posés bona aviat. Pensant què podria fer per aconseguir-ho, se li acudí que en una casona no molt allunyada de la seva—les dues eren fora de poble i prop del bosc— hi havia una velleta que tenia fama d'il·luminada i molt intel·ligent en coses de malaltia. No era pas, certament, allò que la gent en diu una «curandera», que és tal com dir, gairebé sempre, una impostora que s'aprofita de la ignorància dels que a ella acuden. Era una dona amb molts coneixements i llarga experiència que sabia les virtuts de moltes de les herbes del bosc, àdhuc les més ignorades, i que si feia el bé era pel gust de fer-lo i no per cap profit personal.

Acollí Gudèlia molt afablement i la convidà a descriure l'estat de la malalta, fent-li seguidament preguntes que ampliessin i detallessin la descripció.

—Pel què dius, la teva mare està greu i ho corroboren les paraules del metge—digué—. Quan una malaltia ve tan ràpidament i amb tanta virulència, només hi ha una cosa que pot guarir-la.

—Digueu-la, per favor—suplicà la noia.

—Es la «flor de la salut».

—¿I on puc trobar-la?

—No pas molt lluny d'ací. En el fons de la font del lledoner i al peu de la roca, hi ha una planta que fa unes floretes morades. Cal només fer bullir dins d'una olleta d'aigua una d'aquelles flors i beure's el pacient el líquid que en resulti, per recobrar la salut... si és que Déu no ha marcat ja que aquella sigui la seva darrera hora.

—Me'n vaig tot seguit a cercar-la.

—Em falta dir-te que per arribar a la planta miraclera és necessari travessar una espessa cortina d'arços grocs, les punxes dels quals produeixen unes inflors extraordinàries que difícilment desapareixen. Pensa que tu ets molt bonica, a punt de casar-te i que...

—No hi fa res. Vull i dec fer tot el què em sigui possible per salvar la meva mare i no hi ha obstacle que em deturi. Mil gràcies per les vostres observacions i que Déu us ho pagui.

—Que Ell et premiï el teu amor filial, bona minyona.

Gudèlia demanà a una veïna que tingués cura de la seva mare mentre ella anava a cercar allò que era l'únic remei possible. Es dirigí de pressa al bosc i en ésser al lloc que havia indicat la velleta, es disposà a travessar la muralla d'arços que guardaven zelosament la miraculosa planta. Unes punxades doloroses, que rebé en tot el seu cos i en la cara, li recordaren el perill. Tanmateix no dubtà. Coratjosa i decidida, anà endinsant-se en aquell indret difícil, fins que pogué veure la meravellosa «flor de la salut».

N'arrencà una, se la posà curosament en el pit per tal d'evitar que es malmetés en sortir, i desféu penosament el camí—curt i dolorós—per entre la cortina de branques feridores. Un cop estigué a la font, es rentà ràpidament la sang que li brollava de la cara i mans i féu via cap a casa seva.

Tal com havia dit la vella, Gudèlia féu bullir la floreta morada, i seguidament pregà a la seva mare que begués. Tot seguit la malalta respirà molt millor, recobrà els seus habituals colors i semblà que tornava a tenir noció de tot el què la voltava. Mirà al seu entorn, i somrigué. Però en reposar l'esguard damunt la seva filla, féu un moviment de sorpresa i exclamà:

—¿Ets tu, Gudèlia? ¿Ets ben bé tu?

—I és clar que ho sóc, mare—respongué la noia—. Gràcies a Déu, la vostra malaltia ha estat vençuda i no hi ha res a témer.

Cerebrino MANDRI

És *cosa de casa* i que ha traspassat les fronteres d'Espanya! El **Cerebrino MANDRI** contra el *dolor* és, de tot ço conegut, el *bo i millor.* No perjudica mai.

Preparat per Francesc Mandri, metge i químic farmacèutic. *Provença, 203; Barcelona.*

—Però ¿i tu? ¿Què t'ha passat?

La donzella anà a cercar un mirall, i llençà un crit d'horror. Gairebé no es reconeixia en la imatge que mostrava la llisa superfície de l'espill. Era una cara estrafeta per nombroses inflors vermelloses; era una cosa diforme que causava pena i repugnància alhora.

Gudèlia plorà amargament i, a precs de la seva mare, acabà per contar tot el què havia succeït, sense oblidar-se de les prediccions de la velleta.

—¿Per què ho feies, doncs, filla meva?—es planyé la bona dona—. Més m'hauria valgut morir que no pas veure't així.

—El meu deure i el meu amor m'han impulsat a obrar com ho he fer, i no me'n penedeixo.

—Però ¿i Claudi? ¿Què dirà el teu promès?

La noia ofegà un sanglot i restà silenciosa. ¿Què hauria pogut dir? En contemplar la seva cara en el mirall, se li havia ocorregut tot seguit que la seva felicitat—present i futura—s'havia esvaït. El promès l'avorriria, i les ilusions que havia anat forjant-se en els darrers temps no serien més que un record tristíssim en la resta de la seva vida.

Com fos que la mare insistís, Gudèlia recobrà la força necessària per contestar:

—I bé, no us preocupeu. Serà el què Déu vulgui.

L'endemà arribà Claudi, que vivia força lluny, amb l'anell de prometatge. Abans que la promesa, veié la mare d'aquesta, la qual li explicà tot el què havia esdevingut.

—Com ha canviat, la meva pobra filla!—es planyé la bona dona.

I amb el cor bategant anà a cercar-la. La impressió que rebé Claudi en veure-la, fou dolorosa en extrem, però se l'estimava massa per canviar de sobte

l'enamorament en horror. I amb un impuls del seu cor noble i honrat, s'apropà a ella i li posà en un dels dits de la mà esquerra l'anell de prometatge.

Instantàniament, les inflors desaparegueren i Gudèlia recobrà la formosor d'abans.

XAVIER BONFILL

—Trobo que els mobles són un xic atrotinats.

—No obstant, puc assegurar-li que són resistents. Recordo perfectament que l'últim hoste s'estava assegut en aquesta butaca quan l'amo li presentà la factura.

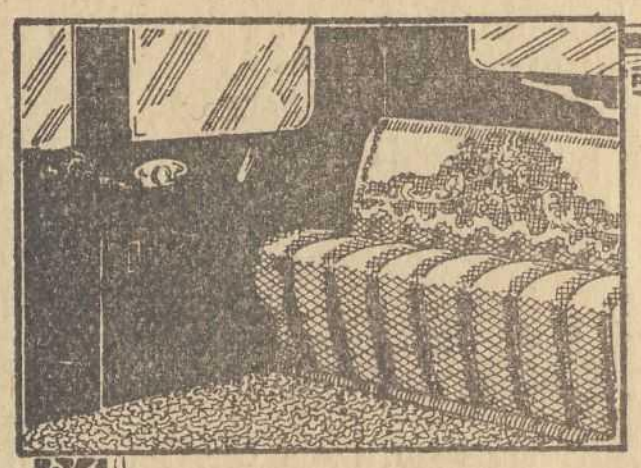

PUBLICITAS

El tapissat del seu cotxe està exposat a que el destrocin tota mena de paràssits. Protegèixil amb

PARADICLOR

Unic producte que mata les arnes
Protegèixi també els vestits de llana i pells

La fi del món

He trobat el meu amic Alí Kates el Tangerí per la Rambla i gairebé no el coneixia. Amb els dies que fa que corre per Barcelona, havia arribat a descolorir-se una mica, però avui l'he vist més torrat que quan feia de guia pels turons del Jebala. Efectes de la calor que patim aquest mes de juny.

—I doncs, Alí, com va el negoci de les catifes.

—Malament, sidi Guillem. En aquest temps d'istiu no se'n ven ni una. Estem ben bé de crisi.

—Vós que sou de la terra de la calor ¿sabríeu dir-me com és que fins aquí ens arriba tanta?

—Això ho fa el vent el-garbí, que vosaltres en dieu migjorn, que ve del desert.

—Doncs que no vingui, que això sembla la fi del món.

—Ah, una vegada va estar a punt de venir del desert, la fi del món.

—¿Que en sortí un eixam de llagostes a menjar-s'ho tot?

—No, sinó que per les oracions d'un vell morabit, Mahoma va estar a punt de destruir-ho tot.

—Conteu-m'ho això, Alí Kates, que deu ésser bonic.

—Potser ja ho haureu sentit contar...

—Si acàs ja us avisaré.

—Doncs veureu que hi havia un morabit molt bondadós que vivia a la mesquita de Bad-Al·làh d'Abu-Rit vora la tribu dels Ben Alí Mentizzis.

Aquesta tribu eren una gent que es donaven la gran vida, atipant-se tothora de cuscús i anyell tendre, gallines i dàtils, però al pobre morabit no li donaven res i la ballava magre.

Era endebades que ell els llegís sures adequades del Corà, com aquesta:

«Dóna teca al morabit
abans d'anar-te'n al llit»

o aquesta altra:

«Oh poble, feliç seràs
si el morabit està gras»

i encara aquella:

«Tot anirà vent en popa
si al morabit doneu sopa.»

Però ells, que és cas. Si trobaven que estalviant-se el menjar del morabit anaven bé, què els importava que el pobre home anés quedant més flac que una tija d'atzavara!

Fins que per fi, el morabit acabà la paciència i se n'anà de la mesquita de Bad-Al·làh d'Abu-Rit cap al proper desert de Sahara-Gata i tot marxant anava llençant un raig de maledicions als Ben Alí Mentizzis.

«Plogui foc del cel sobre vostres cases
quedi el vostre poble convertit en brases
perquè heu reduït
vostre morabit
a sols pell i ossos
i menja pels gossos.
Si mes pregàries escolta Mahoma
a eixa ingrata terra no hi restarà un home.
Com qui bufa un llum
l'alè del Profeta us convertirà en fum.»

Els Ben Alí Mentizzis quedaren tots espantats i llavors tot era pregar-li que no se n'anés. Però ell no se'ls volgué escoltar.

Sol en mig del desert, es posà en oració i a la nit se li aparegué Maho-

ma montat sobre Buraq, el seu ase.

—¿Què vols de mi, deixeble meu?—li preguntà.

—Que destruïu el món, que és cruel i sense cor.

—El destruiré d'avui en un any, però per obtenir aquesta mercè cal que t'estiguis en oració, braços en l'aire, durant tot aquest temps, sense moure't ni gota.

El morabit prometé que així ho faria.

I veus aquí que alçà les mans al cel i restà immòbil durant tot un any. Els homes de la tribu, espantats cada dia més, li duien menjar i l'hi posaven a la boca. Ell menjava, però no es movia, i quan havia menjat, encara els repetia ses maledicions.

Arribà la primavera i amb ella els ocells es posaren a fer nius i una parella de tits van triar aquell arbre... es pensaven que l'immòbil morabit era un arbre arrelat al mig del desert. I feren el niu a la mà dreta del solitari. I quan nasqueren els petits, el morabit que sabia que s'acostava la fi del món pregava:

—Oh Mahoma, no destrueixis el món fins que aquests ocellets puguin volar.

I cada dia, quan els vells eren a cercar la becada, el morabit abaixava la mà dreta per veure si els petits ja començaven a plomar.

Fins que vingué el dia que volaren i llavors digué el morabit:

—Oh, Mahoma, ja pots destruir el món ara.

I Mahoma li va respondre, passant amb el seu ase:

—No farem res, amic, perquè ¿quantes vegades t'has bellugat per mirar aquells ocellets?

I és per això, sidi Guillem, que el món no va finir. Que la història és veritable, ho demostra que el món existeixi encara.

—Prova palesa, Alí Kates!

GUILLEM D'OLORÓ

MOLTES GRACIES, AMIC

Hem rebut d'un generós amic nostre, que modestament amaga el seu nom sota les inicials C. S., la quantitat de tres centes pessetes, destinades a l'obra de les Colònies Escolars de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, a la qual les hem ja trameses.

Tant de bo tingui força imitadors el patriòtic i humanitari donant.

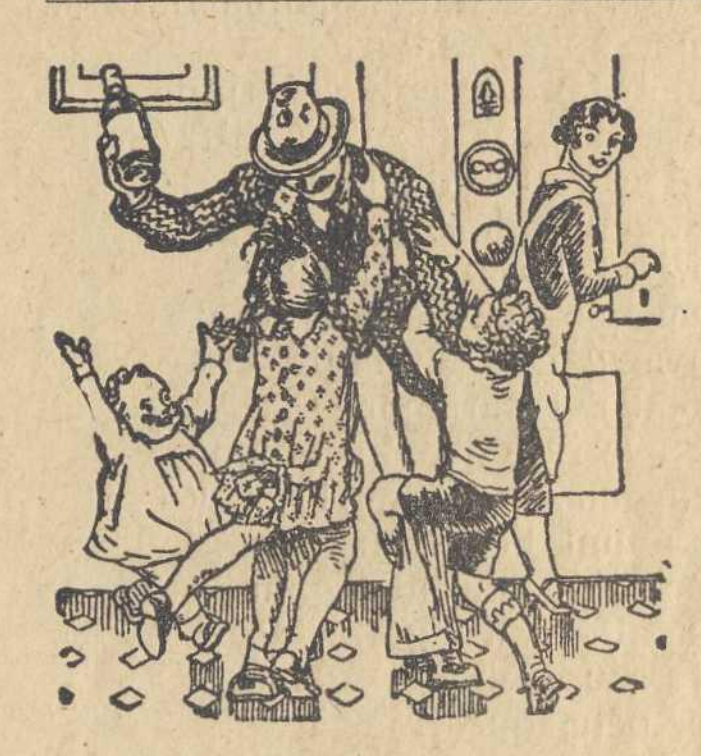

MOSTINA

SUC DE RAIM PUR CONCENTRAT

Beguda higiènica i agradable. Sense alcohol. Aliment reconstituent natural. Ric en vitamines. *No s'altera* ni amb contacte de l'aire.

Proporciona els elements necessaris per al normal creixement i desenrotllament dels nens.

Per la seva concentració *una* ampolla de MOSTINA equival a *quatre* de tot altre most sense concentrar.

ES EL MES ECONOMIC

Demaneu sempre MOSTINA a tot arreu.

LA GIRAFA I L'ELEFANT

—Ja, ja, ja! Quin tip de riure!
Mireu-lo, quin nas més llarg!—
la girafa repetia
cada dia a cada pas.—
Un nas com una manguera
tragina el senyô elefant.
Si el veia l'home dels nassos,
el voldria coronar
rei del nas... o de la trompa;
seria un rei ben trobat
(mes, deixem-nos de monarques.
que ara som republicans)
Ja, ja, ja! I quina fila!
Es veu que quan era «infant»,
el seu pare o bé sa mare
l'hi devien estirar
per poc seny o poca-solta;
per això li ha crescut tant.
Dur tanta trompa és ridícul
tothom se'l mira estranyat.
Jo, al seu lloc, m'amagaria
on ningú no em veiés mai.
Fer riure és de poc senderi.
¿Jo fer riure? Déu me'n guard!

—Ji, ji, ji! *Donya* girafa,
de riure em farà trencar—
l'elefant entre ell es deia
amb un goig desmesurat.—
Quin coll més llarg! Quina llàstima
que no sàpiga cantar,
que amb tant de coll veu tindria
per arribâ al «sol» més alt!
Coll i cap, tot d'una peça,
sembla un campanâ ambulant.
Ji, ji, ji! I quina fila!
Es veu que quan era «infant»
estirava el coll en l'aire
per poder xafardejar
(ja és veritat que les «dones»
xafardegen a tot drap!)
Tant i tant l'estiraria,
que se li va anâ allargant
fins agafâ eixa figura
que fa riure el més cremat.
Quina pena que tindria

de duu un coll tan estirat!
Jo, al seu lloc, fora de casa
no eixiria mai per mai.
Me'n donaria vergonya
de fer riure xics i grans.

Mig món es mofa de l'altre,
i a tots ens plau criticar
—sense veure nostres faltes—
els defectes dels estranys.

GUERAU

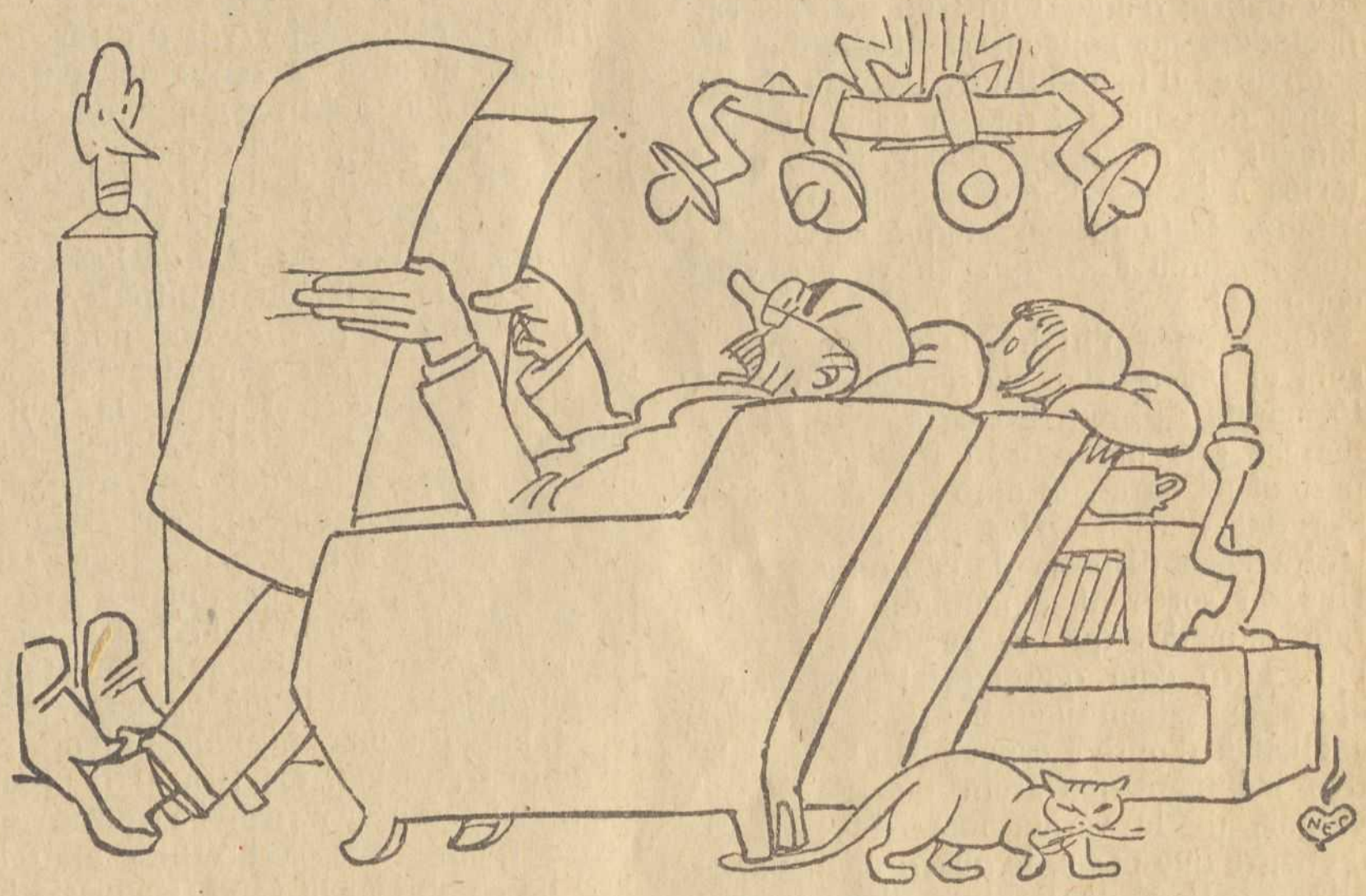

—Jo no sé què té avui aquest gat, que grinyola d'aquesta manera!
—Per mi són aquestes butaques *art nouveau* que t'he comprat i que li fan mal de ventre.
—Això no, perquè a mi també me'n fan i no grinyolo pas.

Desaparició de la vareta màgica

Quan l'artista fa l'apologia davant del públic d'aquest instrument, els espectadors no poden pas dissimular un somriure d'incredulitat. L'espectador pensa de bona fe, que la vareta és solament un atuell per donar un to misteriós a l'espectacle i que al prestidigitador li fa més nosa que servei. El que ho creu així, que en va errat de comptes!

De varetes n'hi ha de moltes menes sota el seu aspecte inofensiu d'un bastó massís i pintat de negre. No cal remarcar que moltes són buides, i això permet preparar-les amb diversos trucs, des del d'utilitzar-les per coure una truita sense disposar de cap ou aparent, fins fer sortir al capdamunt de la vareta monedes que es recullen a l'espai. Però com que aquestes preparacions exigeixen una habilitat gairebé exclusiva d'obrers especialitzats, nosaltres solament parlarem de la vareta vulgar, de la vareta massissa pintada de negre que per únic guarniment porta al seu extrem dues faixes d'uns quatre centímetres, pintades de blanc, la qual color vol aparentar vori (marfil).

Jo aconsellaria al qui es volgués fer una petita col·lecció d'aparells, que no negligeixi pas aquest, puix facilita moltes manipulacions i justifica moltes vegades el què un hom tingui la mà closa.

La seva llargària pot ésser d'uns trenta a quaranta centímetres, i el seu diàmetre aproximadament d'uns deu mil·límetres. Hom ha de procurar que tingui la forma cilíndrica, però aquest detall depèn del sentit comú del fuster que s'encarregui de fer-la o bé de l'encert que presideixi al petit artista en escollir el bastó que destini a aquest afer.

ESCAMOTEIG FACIL

El verb escamotejar vol dir fer desaparèixer un objecte sense que els espectadors se'n donin compte del procediment. Hom pot dir que es tracta d'un verb exclusiu de la prestidigitació i d'ús internacional.

Doncs bé; l'artista, des de l'escenari o prop de la taula on manipula, mostra la vareta al públic, que no té res de particular i per demostrar que és massissa dóna cops forts a la taula. Aleshores deixa la vareta sobre la taula i pren una fulla de diari, que pot fer revisar als espectadors; mentre aquests l'examinen, torna a pendre la vareta; es fa portar per un noi la fulla de diari i enrotlla la vareta amb l'esmentada fulla; llavors, aguantant-la embolicada amb la mà esquerra, pren de la butxaca una mica de pólvors de la mare Celestina, els tira al damunt, diu: una... dues... tres, i esquinça en tres o quatre trossos la fulla amb la qual ha embolicat la vareta; aquesta ha desaparescut.

EXPLICACIÓ

Tot consisteix en una funda de paper negre que porta la vareta, la qual és molt fàcil de fer. Quan el públic examina la fulla de diari, el prestidigitador pren únicament la funda, deixant la vertadera vareta amagada entre altres objectes que hi deu haver sempre damunt la taula de l'artista. No cal dir que el que embolica amb la fulla de diari és únicament la vareta simulada o sigui la funda de paper. Esquinçar el conjunt no pot ésser cosa més fàcil, i la desaparició de la vareta massissa, als ulls del públic, no pot ésser més sorprenent.

JOAN COSTABRAVA

LES BÉSTIES SABERUDES

Quan es parla de bèsties intel·ligents, la rutina fa que inlassablement es retreguin els gossos d'aigua, éssers extraordinaris als quals no els fa falta ni parlar, perquè, si la paraula és plata, el silenci és or. Però hi ha moltes altres bèsties de no tantes pretensions que, no obstant, tenen el mateix mèrit.

En alguns punts de l'alta muntanya guarden els bous unes gentils pastoretes que acostumen entretenir-se fent mitja, mentre el ramat pastura.

Doncs, bé: hem vist més de quatre vegades un corpulent bouarro ajudar, amable, amb les seves grans banyes, a capdellar una troca. ¿Què voleu més?

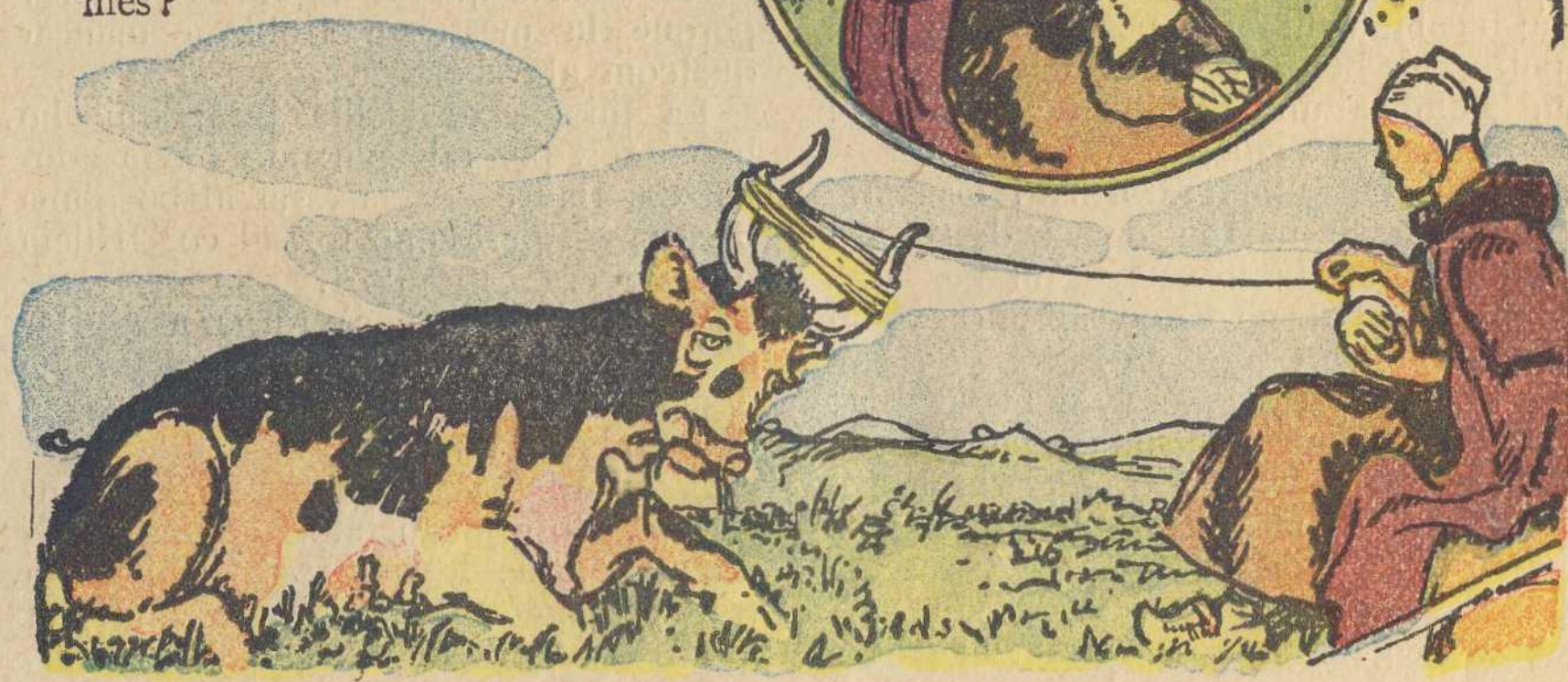

L'astúcia de la mixeta

La mestressa, cansada de què cada dos per tres trobés a mancar minestra, un dia va agafar el gatet i li digué:

—Mira, mixeta! ¿Veus si n'hi ha de bé de Déu en aquest rebost? Doncs de tot això tu no en pots tastar ni una ungleta. A l'inrevés, tu ets l'encarregada de què cap ratolinet ni ningú s'hi entafori i hi faci de les seves.

—I jo, ¿de què viuré?

—Tu menjaràs el què cada dia et posaré en un platet. Estigues tranquil·la, que de pitança mai no te'n mancarà. Això sí, ai del dia que no vigilis bé! Aquell dia dejunaràs, i per postres rebràs alguna bastonada.

—Veieu, això darrer ja no m'agrada tant! El dejunar i les bastonades són dues coses que no em fan gens de profit.

—Procura no haver-ne de tastar mai, doncs!

—Faré els possibles!—digué la mixeta.

I aquell matí començà la seva tasca bon xic delicada.

Algun ratolinet agosarat que s'atansà incautament al rebost, hi deixà la pell. Més ben dit, no hi deixà res, per tal com la mixeta li clavà urpada i se'l crospí amb pell i tot.

Aviat entre els ratolins i les ratetes corregué la veu de la destresa i l'audàcia de la mixeta. Fou per això que el rebost no rebé cap més visita d'aquella mena de gent.

—Qualsevol s'exposa, si et sembla! A morir sempre hi som a temps! No deu donar gaire gust anar a raure a la panxeta d'un gat.

—Ah, sí filla, sí! A caseta, a caseta! Jo el què dic: val més passar una miqueta de gana, que no pas fer el darrer badall, bo i tipa, entre les dents d'un gat qualsevol.

—Oh, és que el pitjor és que la mixeta ja t'eixarpa tan bon punt entres al rebost, quan encara no has tastat res! Morir, i morir dejuna són dos mals alhora!

—Dos mals alhora que ens podem estalviar molt bé no acostant-nos-hi per res.

Aquestes o paraules semblants eren les de la ratolinada.

Podeu comptar si n'estava de tranquil·la la mixeta per aquest cantó! Per això el gatet feia més d'una becaina, convençut de la por dels ratolins i de les ratetes.

* * *

Es ben cert que la felicitat en aquest món dura poc! I qui diu la felicitat, diu la tranquil·litat.

La mixeta un dia hagué de dejunar; i encara la mestressa, per ésser el primer cop, li perdonà les bastonades que sinó, pobre gatet, se l'hauria carregat de valent.

No caldria que us digués el perquè: perquè la mestressa trobà a mancar quelcom al rebost.

La mixeta no podia jurar qui ho havia fet, per tal com no s'havia adonat del lladre—devia ésser al bo d'una becaina—, però amb tot, el cor li deia que no era cap ratolí.

I d'aquell dia ençà tornà a vigilar amb més daler que mai per veure de descobrir el culpable i punir-lo com es mereixia.

A la mixeta el cor no l'havia enganyat. No era cap ratolí el lladre, sinó el nen de la mestressa. Ell obria tranquil·lament el rebost amb un ferret que li servia de clau, i picava una mi-

queta d'ací i una miqueta d'allà per tal que no es conegués tant la malifeta.

La mixeta, un cop hagué descobert això, rumià una bella estona. Calia cercar un mitjà d'evitar-ho, i ensems el gatet es creuria venjat del dejuni i de les males hores que hagués passat per culpa del nen gormand.

Tant va rumiar la mixeta que es recordà d'un fet que havia esdevingut a un seu avantpassat.

Fou després d'això que cercà una campaneta petitona, que era precisament del carret del nen. Esperà la nit, i a les fosques—els gatets hi veuen, de tota manera—s'esmunyí cap a la cambreta de l'infantó, amb la campaneta agafada del batall, per tal de no fer gens de fressa.

El nen dormia a la bona de Déu amb la boqueta oberta de bat a bat.

La mixeta, destra com era, li collocà curosament la campaneta a la boca, i amb una palleta de sègol l'hi féu relliscar boca avall, boca avall fins a la panxeta.

Després el gatet s'esmunyí tranquillament cap al rebost.

D'aleshores ençà el nen per tot arreu on passava anava fent *ninc-ninc!*

I quan s'atansava al rebost, la mixeta que romania a l'aguait, ja el sentia d'unes passes lluny, i cuitava a ficar un bastonet dins del pany; així quan el nen hi entafurava el ferret per obrir, no podia de cap de les maneres.

I l'infantó s'havia de tornar moix i dejú de llaminadures, tot fent *ninc-ninc!*

En canvi la mixeta no hagué de dejunar mai més, per tal com la mestressa no trobà a mancar mai més res, gràcies a què el gatet havia sabut aprofitar l'experiència dels seus avantpassats.

R. Bir

DE LA SECA A LA MECA

Hom diu que un fotògraf americà està ultimant una màquina, la qual impressionarà fotografies parlades.

Això no serà una gran novetat en l'art fotogràfic, si és que la notícia és certa.

Perquè els nostres fotògrafs, «ninuters» amb una màquina que sembla un caixó de panses o un vagó del Nord, també fan uns retrats que parlen!

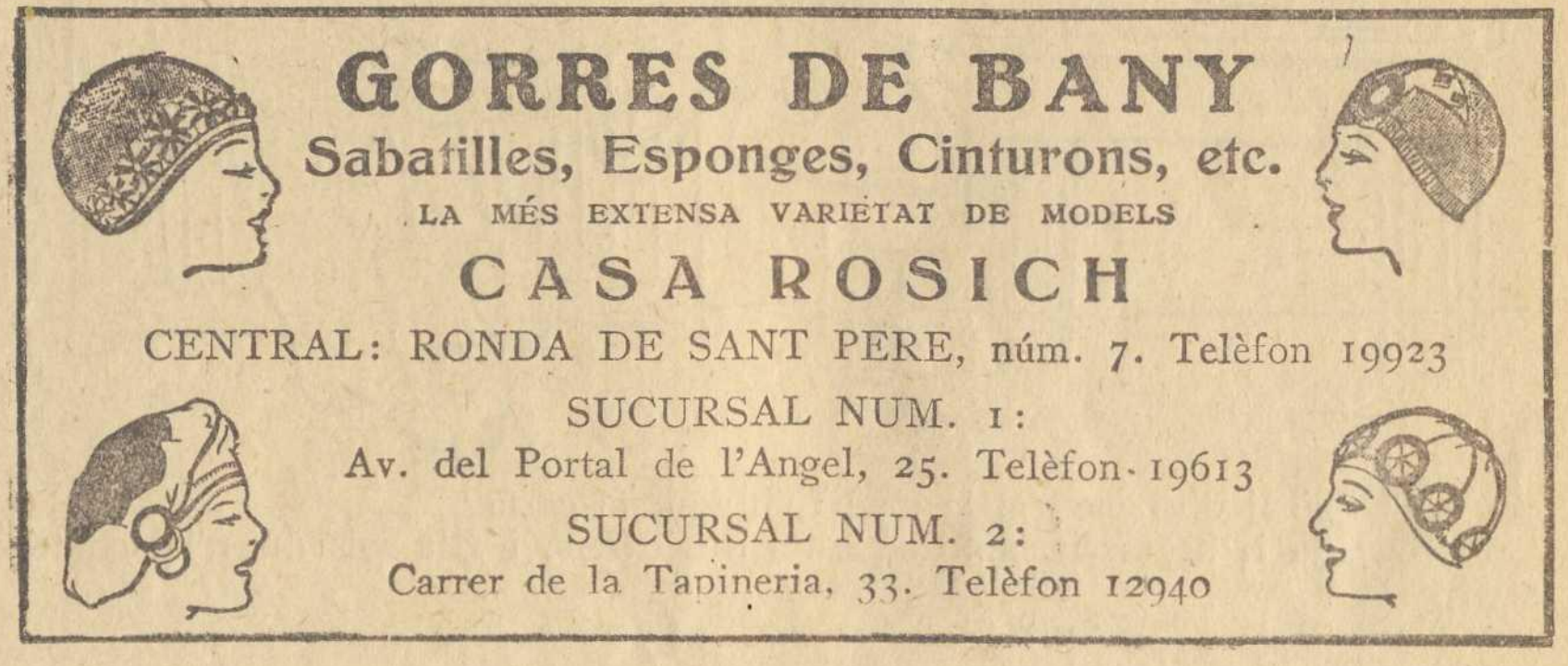

CONSELLS BALNEARIS

Ofegar-se havent dinat
sol donar mal resultat,
puix que tot el que has menjat
no pots pair-ho.

L'estudiant que l'han suspès
pot banyar-se d'allò més,
puix té carbasses, i a més
cervell de suro.

Quan surt la lluna a brillar
el romàntic pot cantar:
«Vora voreta la mar,
s'hi pesquen musclos.»

Mes a l'hora que fa sol
pescareu si us hi esteu molt
una pell color de dol
o d'Abissínia.

A tothom qui es vol banyar
un consell li vaig a dar:
Fins que sabeu de nedar
no entreu a l'aigua.

Anar descalç per la platja,
si hi ha palets, vol coratge,
perquè no són de formatge
ni de mantega.

No és prudent que un tintorer
nedi mar endins, perquè
pot trobar-se amb sa muller
la tintorera.

Si en dia de fort garbí
vols bogar amb un patí,
ja sabràs el què és patir
per la tornada.

Si vols banyar-te a Mongat,
digues-ho ben pronunciat,
perquè banyar-se *amb un gat*
sol deixar marca.

GUILLEM D'OLORÓ

—¿I què li dius, nen, a la mamà en aquesta carta?
—Que ja li he escrit, amb aquesta, tres cartes, i ella sols me n'ha contestat dues.

L'HOME QUE VA ATÉNYER LA IMMORTALITAT

El mèrit triga molt a obrir-se pas. El gros públic celebra amb facilitat les mitjanies perquè s'adiuen més amb la seva limitada intel·ligència. Però li costa de compendre tota cosa que s'enlairi, mal sia un través de dit per sobre la normalitat. Per això és cosa gairebé descomptada que un artista de vàlua, abans no ha estat reconegut com a tal, ha de passar per tots els graus i vexacions de la misèria.

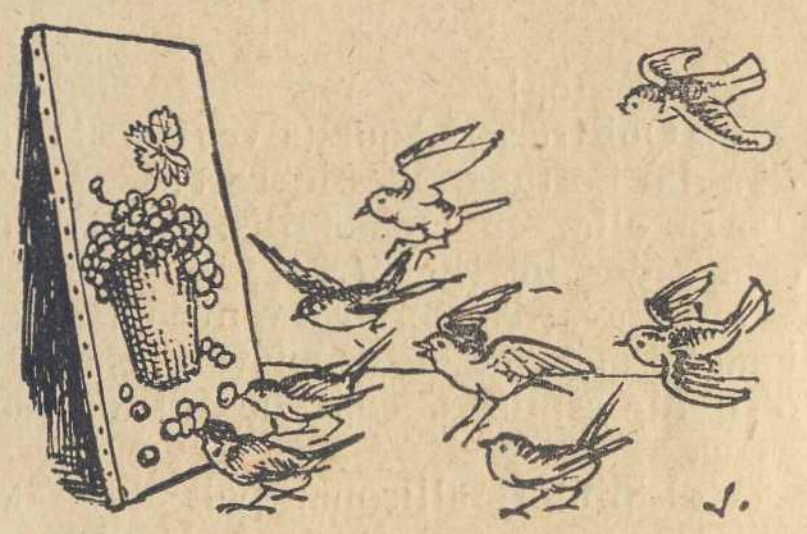

En Malespina era un d'aquests pobres malaurats. Pintor de gran mèrit, ningú encara no li havia reparat. Ni tan sols els marxants, aquells marxants tan *vius* que compren, per quatre quartos, vertaderes obres mestres i després les revenen a cent vegades més del preu que els han costat.

I això que en Malespina no podia fer-ho millor del què ho feia: Una vegada va pintar un raïm, tan ben pintat, que varen entrar uns ocellets per la finestra i de poc li foraden la tela a picossades, pensant que eren fruites de debò.

Altra vegada que havia dinat en un hostal i no tenia diners per pagar la nota, va pintar sobre la taula unes quantes monedes, tan iguals a les naturals, que l'hostaler va embrutar-se els dits amb la pintura fresca quan va voler-les agafar.

Ultimament, un dia que no sabia com matar el temps, se li acudí pintar una finestra en la paret del seu miserable taller, una alegre finestra des de la qual es veia tota la ciutat amb els seus terrats, punxes i campanars, bugades esteses i antenes de ràdio. I per sobre de tot, la incomparable blavor de nostra mar llatina i el cel puríssim, travessat per orenetes i avions.

Tots els que entraven en l'obrador s'hi enganyaven. Atrets per aquella encegadora lluminositat, el cor els demanava d'atansar-se a la finestra i recolzar-s'hi per tal de copsar millor l'encís d'aquell paisatge. Un advertiment amable i oportú del pintor salvava els visitants de trencar-se el cap contra la paret *camuflada*.

Un dia, el pobre Malespina havia arribat als últims límits de la misèria. Ni sé quant de temps feia que no havia tastat res. La debilitat li enterbolia el cervell. No arribava a saber si estava dormit o despert. En aquell es-

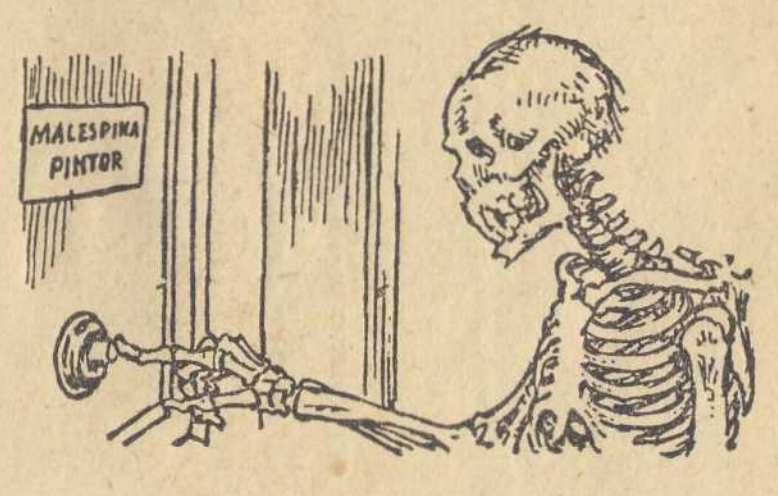

tat de semi-inconsciència hauria passat de la vida a la mort sense a penes adonar-se'n. Va semblar-li que trucaven a la porta, i com un autòmata va anar a obrir. ¿Seria potser la Fortuna, que sempre arriba retrassada, segons diuen? No, no era pas la fortuna... Era la Mort. La «seva Mort», perquè tots tenim la nostra. Diantre! Qui hi hauria pensat mai! Realment, per malaurats que siguem, la mort arriba sempre abans d'hora. El cert és que en aquell moment no li venia bé de morir ni a en Malespina... ¿No seria tan amable, la mort, que s'esperés una miqueta? El temps just que es necessita per arreglar uns assumptes que li sabria greu de deixar pendents en anar-se'n a l'altre món... ¿Per què no? La mort d'en Malespina era lenta de mena; no li venia d'un quart... Mentrestant sortiria un xic a la finestra a pendre l'aire perquè aquell dia feia una calor de mil dimonis.

Malespina anava a dir-li, d'esma, que parés esment, que la finestra era pintada. Però un sant el va deturar.

Així, quan la mort, tota confiada, va anar per treure el cap enfora, va trencar-se'l a miques i bocins. I, en faltar ell, tot l'esquelet va esfondrar-se al peu del mur i quedà reduït a un informe munt d'ossos estranys.

En Malespina no podia creure el què estava veient. El seu intel·lecte, debilitat pels llargs dejunis, no coordinava bé les idees. De mica en mica, però, la raó va reconquerir els seus dominis. Així—es deia l'esbalaït pintor—la meva mort és morta...! Si és morta, jo... jo seria... jo sóc IMMORTAL...!!! Estaré... *estic* al mateix nivell de Miquel-Angel, el Greco, Fídies, Rafael, Goya... Velàzquez...! Els museus de tot el món es disputaran les meves obres...! Oh, felicitat...! D'aquí cent, d'aquí mil anys encara es parlarà de mi...!

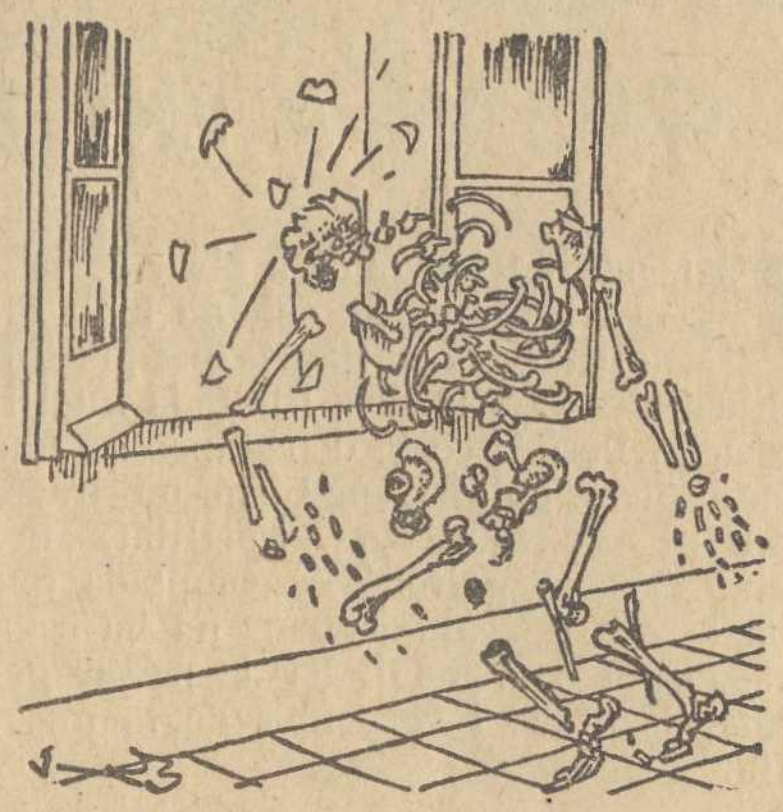

—Toc, toc!

—¿Qui truca? Aquesta vegada sí que serà la Fortuna, n'estic cert!

Era ella, en efecte, disfressada de comprador intel·ligent.

I després d'aquell va venir un altre i molts més que es disputaven les obres d'en Malespina a cops de bitllets de Banc.

I el pintor, alliçonat pels anys de misèria, va saber aprofitar-se amb seny de la prosperitat.

I ara plego, perquè vull fer com els literats de debò, que dediquen tot el gruix del llibre als temps calamitosos, i als de felicitat, en canvi, mitja dotzena de ratlles a l'últim de tot.

J. G. JUNCEDA

La gesta d'en Pericó

MÉS alegroia que mai tornava d'estudi la Noneta. Tota bufona, amb els seus ulls blaus i les seves trenetes curtes. En una mà el senatxo amb els llibres i el ganxet, l'altra ben ficada a la butxaca del davantaló agafant una bella estampa que li havia regalat la Ciseta, sa amiga predilecta... tan contenta es sentia, que en els seus llavis hi florí una bonica cançó: «La Mare de Déu, quan era xiqueta». Quasi ni havia començat quan sentí vora seu un lleu trepig, i una veu coneguda que li deia:

—¿On vas tan contenta, Noneta?

Ella girà l'esguard pel cantó d'on sortia la veu, i en veure en Pericó amb el seu posat de noi entremaliat que tampoc li plaïa, tota l'alegria se li estroncà als llavis.

—¿No m'ho vols dir?—tornà ell, veient que ella no estava disposada a contestar-li.

—Vés, vés, Pericó; no vull parlar amb tu; ets massa dolent.

Ell va fer un posat com aquell que baixa de l'hort.

—Qui? ¿vols dir jo? Si no he fet res, que jo sàpiga.

—Encara m'ho negaràs... Cada vegada que me'n recordo em posaria a plorar! També es necessita tenir mal cor per tirar-me al riu la gateta de casa. Pobrets menuts, si veiessis com l'enyoren! Tot el dia van miolant d'un recó a l'altre buscant-la per tot arreu, ara és a l'era, ara a la golfa, sort tenen de mi que els dono de menjar i els acarono, pobrissons!

En Pericó es sentí verament condolgut del pesar d'ella. Ell que tenia resposta per tothom, es quedà sense saber què dir, primer es gratà allà on no li picava, donà dos o tres esbufecs, picà de peus en terra i al fi pogué contestar:

—Mira, Noneta, perdona'm, saps? Jo no ho volia fer, i més si hagués sabut que la gata era teva. Va ésser amb en Janic i en Cisquet que vàrem dir: «Veus? hem trobat aquest gat i ens han dit que està molt malalt; tirem-lo al riu, i així no patirà més», saps?, per això ho vàrem fer, però pots ben creure que va ésser de bona fe.

La Noneta ja no l'escoltava, i tornà a davallar el camí que duia a la masia. Ell, en dos salts altra vegada estigué al seu costat.

—¿Mai més, mai més, em voldràs ser-me amic, ni em perdonaràs, Noneta?

Llavors va ésser ella qui no va saber què contestar. Vacil·là un xic.

—Mira, Pericó, perdonar-te ja ho estàs des del primer moment, i més avui que estava tan contenta, perquè encara que no estem amics, t'ho vaig a dir. La senyora mestra, saps? m'ha dit que aquest any ja havia de fer la primera comunió.

Ell es quedà mirant-se-la amb els ulls immensament oberts.

—¿Vols dir que has d'anar a rebre Nostre Senyor?

—Sí, home, sí, i el senyor rector ens prepararà, i ens explicarà coses molt boniques.

—Ma noi! sí que tens sort!

—I també estic molt contenta perquè ha dit que a la nena que per Nadal tingui més premis, li donarà o bé un llibre molt bonic o un nen Jesús. Ai, quin nen, Pericó! Aquest matí ens l'ha ensenyat, si el veiessis! Però vaja, tu també ho hauràs vist, perquè als nois també us ho donaran.

—Sí, també els donaran a escollir, entre un nen o una pilota quasi de reglament.

A en Pericó els peus ja se n'hi anaven com si ja la tingués.

—Però el nen sí que és bonic—tornà ella—, està tot nuet, pobrissó! Té uns ulls que miren de debò, i uns llavis que sembla talment que estiguin demanant que facis bondat. Ah! i la senyora mestra m'ha dit que si sóc tan bona noia com l'any passat, potser sigui per mi, perquè jo tenia més premis que ningú. Tu sí que mai no guanyaràs res, Pericó; com que mai no estudies la lliçó i sempre fas campana! Ves, ara me n'adono que fa molta estona que t'estic parlant, i no volia. Adéu, que la mare, si trigo, estarà amb ànsia. Ah! i no em tornis a parlar més mentre no siguis bon minyó.

En Pericó es quedà palplantat en mig del camí, mentre la Noneta acabà de davallar per entrar a la casa.

—Macatxum! També aquesta Noneta diu unes coses que vaja! «No em tornis a parlar mentre no siguis bon minyó». Caram! com si això s'aconseguís fàcilment, ella és clar que és bona noia, perquè és d'altra mena no pas jo, i després les nenes és cosa sabuda que són més quietes.

I de cop i volta arrencà a córrer fins arribar a sa casa.

—Mare, mare, ¿que em donareu de berenar, si us plau?—digué, quasi sense entrar-hi.

La mare sortí.

—Oh, Pericó, ja em feies passar angúnia amb tant tardar; mira, el berenar ja fa estona que el tens damunt de la taula.

—Molt bé, mare. Si he trigat una mica ha estat que he trobat la Noneta i m'ha entretingut.

I en Pericó, agafant el berenar, es disposà a anar-se'n amb els seus companys com cada tarda. Ells ja l'esperaven a la porta.

—Pericó, anem que avui en Nelet ha portat una pilota, i xutarem.

Ell obrí els ulls com dues taronges.

—Ma noi, i que n'és de bonica!

—Anem a la plaça abans no ens prenguin el lloc.

—Anem, doncs.

Passaren l'era i, en ésser al camí de les oliveres, Pericó es detingué.

—¿Què et passa, noi? Apa, que és tard.

—Es que ja no vull venir.

—¿Que et trobes malament?

—No, no, però ja me'n desdic.

I donant-los les espatlles retornà a sa casa, mentre els seus companys no es sabien avenir de tan sobtada determinació, i restaven bocabadats.

—¿Com és que tornes tan aviat, Pericó?—digué sa mare en veure'l entrar—. ¿Que ja t'has barallat?

—No, no, mare; és que... sabeu?, a vós ja us ho puc dir. Abans he trobat la Noneta i m'ha fet avergonyir. M'ha dit que jo mai guanyaria cap premi, perquè sóc dolent, i que no em volia parlar més per això, i ara m'he proposat estudiar molt i no fer cap campana, a veure si puc guanyar la pilota, i llavors

que vagi dient ella... i li diré: «No et pensis que només ets tu la sàvia, que jo també en sóc; mira, mira quina pilota m'han donat.» Ella diu que vol el Nen Jesús, és molt bonic, i jo, si voleu que us digui la veritat, no m'hi he fixat molt; però ella diu... ves, ja no em recordo com s'ho fa ella per dir-ho tan rebé... sí, això, que té uns llavis que sembla talment que et demanin que facis bondat.

—Déu et faci bo, Pericó! Però ¿no veus que amb tant parlar no estudies, i si vols la pilota has de suar molt?

—Té raó, mare, ara vaig.

I agafant els llibres els posà damunt de la taula, atansà la llumenera i acotant el cap es posà a estudiar amb tot l'ardor dels seus anys, enardit pel record del premi.

I aquesta fou, llavors, la seva dèria, estudiar, ésser bon minyó per a poder-ho aconseguir. Es clar que de primer l'esforç era molt gran, i més per ell que en sa vida havia sabut la lliçó; però si defallia, el record de les paraules que ell creia feridores de la Noneta li feien seguir endavant el camí que s'havia traçat.

Tot sovint fins somniava amb això, sempre sobre el mateix tema, que ja tenia la pilota i havia organitzat un camp de futbol. Ell actuava de porter i parava uns xuts que ni en Zamora; la Noneta se'l mirava admirada de la seva traça, i ell restava més cofoi que una noia presumida quan li diuen maca.

Quan despertava li venien tots els neguits.

—Caram, llàstima que això no sigui veritat! Mare, mare, escolteu el què he somniat avui.

I ella acudia a escoltar el seu fill i li deia:

—Mira, Pericó, si vols que això no sigui somni, sinó realitat, afanya't a estudiar.

—Sí, mare, sí, ja ho faig, i guanyo molts premis; però qui em fa por és en Melcior. Ma noi, i no sé com ho fa; si veiéssiu, sempre se sap la lliçó com el parenostre, i fa unes multiplicacions llargues com qui més sense una falta.

—No tinguis por, fill meu, que tu també ho fas tot això.

* * *

Dos mesos passaren, i Nadal ja era al tocar. Dos mesos, però dos segles li semblaren a en Pericó de tanta ànsia que tenia de què arribés.

Mai més no havia trobat la Noneta; alguna vegada l'havia vist de lluny, però fou els primers dies després d'haver-li parlat.

—Això és que fuig de mi—pensava, i aquest pensament el posava consirós. Però aviat l'oblidava.

Un dia sabé que ell tenia més premis que ningú; aquesta nova l'omplí de tanta alegria, que ell mateix ni sabia què es feia. Ja es veia amo del tant cobejat premi. Tanta joia sentí, que quan sortí de l'escola no pogué estar-se d'anar a trobar la Noneta, per poder-l'hi dir. Va posar-se a la porta i va veure com anaven sortint totes les nenes, la Margarida, la Conxa, la Laieta, la Rosó, en fi, totes, però la Noneta no aparegué en lloc.

—Caram, sí que és estrany! Potser ha sortit primer que totes i no l'he vist, potser s'ha amagat per què no la vegi, potser...

I en fi, tants potsers com vulgueu es feia en el seu magí, mentre tornava a casa seva tot malhumorat. Sa mare, en veure'l tan capficat, s'estranyà.

—¿Què tens, Pericó? ¿que no és per tu la pilota?

—No, mare; no és això.

—Doncs ¿què et passa?

—Res, mare, no és res.

Al dia següent tornà a posar-se a la porta del col·legi. Però, res, la Noneta semblava que la terra se l'hagués menjat. En Pericó esperà que sortís la Ciseta, l'amiga d'ella; llavors se li acostà.

—Hola, Ciseta.

—Déu et guard, Pericó.

—¿Que saps on és la Noneta?

—Oh! ¿que no saps què li va passar?

—Ai, no, no.

—Pobreta, ha estat molt malalta.

—Ai, Ciseta, diga'm què té, que em fas estar amb angúnia!

—Doncs es va trencar una cama, no sé com va ésser que ensopegà, va caure i se la trencà.

Ell es quedà com estabornit.

—Pobra Noneta! Jo que em creia que és que fugia de mi perquè em tenia malícia!

I quasi sense acomiadar-se apretà a córrer fins arribar a casa d'ella.

A la porta estava la seva mare. En Pericó s'atansà.

—Déu vos guard.

—Hola, Pericó, ¿què volies?

—¿Es cert que la Noneta ha pres mal?

—Ben cert que sí, per desgràcia nostra. Pobra filla meva!

—¿Ja fa molts dies d'això?

—Sí, ja ho crec! Per la diada de Sant Tomàs farà un mes; però ara ja està millor, saps? i demà ha dit el metge que es llevarà una mica. Pobrissona, s'ha quedat més prima, no té més que la pell i els ossos; però el que més m'apura és que no puc treure-li del cap el Nen Jesús que donaven en el col·legi. «Que si serà per la Toneta, si per la Rosereta, si per la Cisó», tot el dia se'l passa així.

—¿Que no podria veure-la una mica?

—Es clar que sí, home; ella en tindrà molta alegria de veure't; espera't un xic, que vaig a veure si dorm.

—Ja pots entrar, que ja t'espera.

I la bona dona el conduí fins a la cambra d'ella. En Pericó entrà. De primer, no va veure res, perquè en la cambra hi havia una fosqueta agradable, car els finestrals restaven mig closos. Poc a poc, els seus ulls s'acostumaren a la dolça claror, i pogué veure la Noneta que des del seu llit enorme se'l mirava somrient. Pobra Noneta! En aquell llit quasi ni es veia, només semblava tenir dos ulls que eren talment un tros de cel de grans i bonics.

En Pericó s'atansà com si hagués perdut la paraula.

—Hola, Pericó—va fer ella—; ja m'estranyava que no vinguessis a veure'm.

—Perdona'm, Noneta, però fins ara no he sabut que estiguessis malalta.

—Oh, i ara ja estic millor, saps? Demà ja em llevaré. El que més amoïna és pensar que no he pogut guanyar el Nen Jesús; em feia tanta il·lusió!

I en dir-ho els ulls se li emplenaven de llàgrimes.

—No et capfiquis, Noneta; ara només has de pensar en posar-te bona ben aviat, saps? i llavors jugarem molt, si tu vols, eh? Quan surti d'estudi no me n'aniré amb els companys, sinó que t'aniré a cercar i ens n'anirem a l'hort de l'oncle, o al nostre, i et colliré magranes o pomes o el que tu vulguis.

Tot de sobte es recordà que encara no havia anat a casa.

—Caram, ja ni em recordava! Saps, Noneta, me n'haig d'anar perquè la mare no sap que estic aquí, i si trigo s'amoïna. Demà ja vindré i estaré més estona. Adéu.

—Adéu, fins demà.

A l'endemà abans d'anar a estudi, en Pericó tornà. La mare de la Noneta sortí.

—Ara no la pots veure, perquè hi ha el metge, però quan tornis al vespre ja pots venir, que ja estarà llevada i es posarà molt contenta.

—Està bé, doncs fins al vespre.

I alegre i neguitós alhora, emprengué el camí de l'escola. Ja allí li esperava una sorpresa. A la porta trobà en Nelet, el seu company de banc.

—Hola, Pericó. ¿No ho saps? Doncs mira, el senyor mestre, en acabar la classe, donarà els regals.

—Ma noi que bé!

I amb això sonà la campaneta de classe i seguidament tots entraren. Quin neguit tota la tarda, Déu meu; que si em donaran la pilota, que si la Noneta... els minuts se li feien segles. Per fi, quan acabà la classe, un sospir de satisfacció sortí dels seus llavis. El senyor mestre cridà un per un tots els nois, i féu el recompte dels premis. Quan cridà en Pericó, aquest ni podia fer un pas.

—A veure, ¿quants premis tens?

Ell es ficà la mà a la butxaca i els mostrà. El mestre els comptà: 108.

—Per ara ets el que en té més. A veure en Melcior.

En Pericó ni se'l gosava mirar, tement que en tingués més. Els premis foren comptats: 102. Pericó cregué defallir d'alegria.

—Està bé—digué el senyor mestre—; a vosaltres dos us corresponen els premis. Atansa't, Pericó; com que tu en tens més, has d'escollir entre la pilota o el Nen Jesús.

Ell ja anava a escollir la pilota quan li vingué el record de la Noneta. Pobreta, com s'alegraria si pogués tenir el Nen! Llavors fou un moment de lluita heroica, que ningú podia capir ni sospitar; per una banda la pilota, tant temps desitjada i cobejada per tothom; per l'altra, la Noneta. Per fi mirà al sostre, com si allí estigués la solució, després alternativament a la pilota i al diví Infant; aquest li semblà que li somreia, encoratjant-lo al sacrifici. S'empassà dos cops la saliva, i digué:

—Vull el Nen.

El mestre l'agafà i l'hi posà en els braços. Ell l'apretà contra el seu cor, i corrent com si hagués fet una malesa davant els ulls admirats dels seus companys, sortí de l'escola i travessà els camps fins arribar a la casa de la Noneta. Entrà en la cambra d'ella, doblà gentilment una cama i, amb un gest digne d'un rei, li digué amb la veu trencada per l'emoció:

—Té, Noneta, l'he guanyat per tu.

I allà lluny el sol, com si li dolgués deixar la terra, es ponia dolçament...

MARIA LLUÏSA ASQUERINO

TARJA

R. Sales Mestres

0.

Combinar degudament aquestes lletres fent que donin el nom d'una sardana i el cognom del seu autor.

UN DEL BAIX LLOBREGAT

LOGOGRIF NUMERIC

1 2 3 4 5 6 7 8	En els rellotges
1 8 7 5 2 3 8	Nom de dona
1 4 7 5 7 8	Planta
8 7 5 4 7	Nom d'home
1 8 7 6	Parentiu
3 2 4	Els ocells en fan
7 6	Nota musical
3	Consonant

CINTETA IGUAL

XARADA

Ma *primera* és animal,
ma *segona* és en el bosc,
terça-inversa és aliment,
i el *total* de la xarada
el tenen tots els fusters.

JOSEP DALMAU

SOLUCIONS AL NUMERO PASSAT

Al jeroglífic: «Cinc per sis trenta»
A la baldufa numèrica: «Llobregat»

En «MILIU»

Eixerit bibelot a 3'50 ptes. per adornar els aparells de radio.

CLÍNICA DE BEBÉS

Tapineria, 6

BIBLIOTECA GENTIL

SEGONA ÈPOCA :: OBRES PUBLICADES

ESTER, LA NOIA QUE CERCÀ LA VERITAT, novel·la original de Josep M.ª Folch i Torres.
LA COSINA DE PARÍS, novel·la de P. Villetard, traducció de Jordi Català.
QUAR L'AMOR NEIX, novel·la original de Domènec Juncadella.

El dia 1.er de juliol sortirà la interessant novel·la

NINON

de M. Delly, versió catalana de R. Blasi i Rabassa.
Quart volum de la segona sèrie de la

BIBLIOTECA GENTIL

Un volum de 128 pàgines, UNA pesseta per tot arreu.

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 -- Impremta: Muntaner, 24, interior

MELAXANT BOQUER
(NOM REGISTRAT)

DELICIÓS PURGANT, DE SABOR MOLT AGRADABLE, A BASE DE MEL

Vas per a una dosi, 65 cts.

Demani'l a totes les farmàcies.

Preparat en els Laboratoris SPELUNCA, pel farmacèutic J. M. Boquer, Espluga de Francolí.

:: N O G A T ::

PRODUCTE ESPECIAL MATA-RATES

El mata-rates NOGAT és el producte més còmode, ràpid i eficaç per matar tota mena de rates i ratolins. Es ven a 50 cèntims el paquet i a 10 ptes. la capsa de 25 paquets, a la Farmàcia Gelart, Princesa, 7, i a les Drogueries Vidal i Ribes, etc., a les principals farmàcies i drogueries d'Espanya, Portugal i Amèriques.

PRODUCTE DEL LABORATORI SOKATARG

Carrer del Ter, 16 — BARCELONA — Tel. 50791

NOTA: Escrivint i remetent al mateix temps per Gir Postal o segells de correu l'import més 50 cèntims per a despeses de transport, el Laboratori, a retorn de correu, verifica la remesa de la comanda.

Per Sant Pere no deixeu de provar el gran licor estomacal

Està format a base de llet i plantes aromàtiques; és molt recomenat per la classe mèdica; ha estat premiat amb el gran premi Medalla d'Or i Creu del Mèrit en l'última Exposició celebrada a París.

De venda en els principals bars, cafès i adroguers

ROB VIDA MIRET

La sardana hem de ballar,
companys tots de l'encontrada;
tot saltant ens plau voltar
ço que té fama guanyada.

Les «mamàs» podran criar-nos
elles soles, sense dida,
i podran sempre atipar-nos,
sols que prenguin el ROB-VIDA.